ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 3 – JUNIJ – 2012

Le eno je potrebno

ČAS MILOSTI

»Jezus si je nesel križ in šel ven proti kraju, imenovanem kraj Lobanje ... « (Jn 19,17). Poglejte, v tem prizoru je prikazana resnična pot k večnemu življenju. Zato nam Jezus kliče: »Kdor želi hoditi za menoj, naj vzame svoj križ in mi sledi.«

Zemlja je solzna dolina – tako se sliši tožba že več tisočletij. Zemlja je solzna dolina – tako vzdihuje tisoče in tisoče glasov vseh starosti, vseh stanov na katerem koli delu sveta, v kateri koli deželi. In kako bi bilo tudi drugače, ko pa je bila Zemlja prekleta z grehom, ko je bil na njej storjen greh pred pravičnim Bogom. Od zibelke do groba so posipana pota našega življenja s trni in naši koraki so omočeni s krvavimi solzami. In kako tudi ne bi za nas, grešne ljudi, imela mati Zemlja trnov, če pa je Jezusu samemu rodila najbolj boleče trne.

Nezadovoljstvo vlada v vseh delih sveta, nezadovoljstvo preveva vse sloje. In kako naj bi bilo tudi drugače? Potem ko so vodili v smrt tistega, ki nam je prinesel iz nebes srečo in zadovoljstvo. Kako naj bi postalo drugače, ko pa se vse bolj zapuščajo njegove poti kreposti, potrpežljivosti in samoodpovedovanja, sreča življenja pa se išče samo v grehu, v neukrotljivem užitku varljivega sveta? O kruti ljudje, vi, ki si sami zagrenite dni življenja, vi, s svojimi usodami nezadovoljni ljudje, vi, ki v svojem lastnem srcu hranite kačo vaše nesreče. Pridite in poglejte svojega Odrešenika: s težkim križem na hrbtu hodi po kraljevski poti tegob. Pridite in poslušajte, kako milo vas vabi in govori: »Kdor želi priti za mano, ta naj vzame svoj križ in mi sledi.«

Tem besedam želimo tudi mi danes slediti v naših razmišljanjih, želimo potrpljenje za naše še prihajajoče dneve življenja, želimo se od njega naučiti trdne vztrajnosti za naš težki poklic. Samo to nam lahko spremeni trnje naše življenjske poti v rože, da postanemo srečni v času in blaženi za večnost.

O, pridite vsi, ki tožite o nepravičnosti, o pregonu in potrtosti, poglejte našega na križ pribitega Odrešenika, učite se od njega prenašati težavnost ljudi, saj mnogi ne vedo, kaj delajo. Pridite sem, vi, nespravljivi krvoločni sovražniki, ki ste svoje tako ali tako ranjeno srce mogoče že leta z obojestransko sovražnostjo neusmiljeno razmesarili, tukaj pod križem svojega Odrešenika se učite objemati in oproščati svojemu nasprotniku, ker resnično ne veste, kaj delate. Nikoli ni smrtnik boljši in svojemu Mojstru in Gospodu več vreden, kot pa če spravljivo poda bratovsko roko svojemu sovražniku.

Zatorej, moji prijatelji, vi bodoči dušni čuvaji, vi, ki boste grešnike iskali, grešnike našli, grešnike poboljšali in grešnike vodili nazaj na pot poboljšanja. Ti trije križi, postavljeni na Golgoti, naj bodo živa knjiga, najlepša slika, s katero boste učili svoje sobrate srečne smrti. Pokažite jim križ upanja, da ne bi izgubili poguma, nato pa še križ pokore, kesanja in spreobrnjenja, da ne bi zamudili časa milosti. Posvarite jih pred dokončno otrdelostjo pred križem, da se bodo zgrozili in hiteli k pokori. Učite jih iskati Gospoda, dokler ne bo najden. Kdor zanalašč greši proti Božjemu usmiljenju, bo na koncu obupal. A tudi sami ne bodimo brezskrbni glede svojega dušnega miru.

Anton Martin Slomšek

SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

SV. ALOJZIJ

Alojzij je bil plemiškega rodu, doma v Italiji. Ko se je rodil, je bil tako slaboten, da so ga takoj krstili. Bolehna mama se je zaobljubila, da bo romala na božjo pot k Mariji in pri priči je bila zdrava in njen deček se je lepo razvijal.
Samo pet let je bil star, ko je že sam ustrelil s topom, menda je bil najmanjši in najmlajši vojak, odkar si je svet izmislil vojskovanje. Vsi so ga imeli radi in ga častili kot malega junaka. Od vojakov se je naučil kar se da grdo govoriti in preklinjati. Tega se je kasneje zelo sramoval. Vojaško strogi oče, plemič Gonzaga, je menil, da se mora Alojzij zgodaj privaditi vojaškemu življenju. Mama pa je na tihem veliko molila in učila Alojzija ljubiti reveže, ne pa orožja.

Deželo je zajela kuga, Gonzagovi so se selili iz gradu na grad, da bi ji ubežali. Deček je veliko bral in se učil in nekega dne se je odločil, da bo mislil le na Boga. Bogu je hotel služiti tudi s tem, da je ostal pri polni mizi lačen. Sklenil je, da ne bo nikoli nič grdega poslušal ali pa govoril. Želel je imeti čisto dušo.
Strogi oče se je kar naprej jezil, mama je molila, Alojzij pa je bil presrečen, ko je pri dvanajstih letih prejel prvo sv. obhajilo. Oče Gonzaga ga je poslal na španski dvor na razne zabave. Brž pa, ko je bil sam, je pokleknil in molil. Očetu je sporočil, da hoče iti v samostan. Ta je ponorel od jeze. Pravijo, da je divjal kot burja. Skoval je zvit načrt in ga pošiljal na zabave, pojedine, viteške igre, da bi ga minila ta nespametna pobožnost. A ga ni minila. Alojzij se je očetu uprl. »Izgini mi za zmeraj izpred oči!« je zarohnel razjarjeni plemič. »Izgini, da te ne vidim več!«
Alojzij je šel v svojo sobo in se dolgo bičal. Bil je že ves krvav. Takega je zagledal oče in omedlel. Zdaj se je omehčalo njegovo trdo vojaško srce. Sinu je dovolil iti k redovnikom – jezuitom. To pa ni bilo kar tako, če je prišel v samostan mlad plemič, vendar Alojzij ni dovolil, da bi bil kaj več kot drugi. Z metlo in krpami je čistil samostan, po mestu pa nabiral miloščino za reveže. Tudi otroke je rad poučeval.
Spet je razsajala kuga, bilo je leta 1591. Alojzij se je okužil, ko je na cesti pobral bolnika in ga nesel v rimsko bolnišnico. Star je bil triindvajset let. Ves vesel je natančno napovedal dan svoje smrti. Samostanski brat Peter je rekel navzočim: »Alojzij pa govori o smrti, kot bi šel na izlet.« Res je umrl tako mirno kot malokdo.
God sv. Alojzija obhajamo 21. junija. Je zavetnik mladine, dečki in fantje se mu priporočajo, da bi mogli živeti tako sveto in čisto kot on.

LITERARNI KOTIČEK

ŽENITEV V PODHRASTU

Jure iz Podhrasta si je na svoja ramena oprtal že tri križe, mama Liza še enkrat toliko in ata Gašper še enega več.
Sami so životarili na precej veliki kmetiji, dela so imeli do vrh glave in še čez ter se zato niso kaj prida menili za politiko, in to navkljub razgibanim časom in

strastem. To sicer ni bilo ravno greh, lepo pa tudi ne, vsaj tako so menili nekateri bolj tako ali drugače obarvani sosedje.
So pa imeli pri Hrastarju – tako se je reklo pri hiši – veliko in morečo težavo, ki je postajala iz dneva v dan večja in je rastla kakor dolg kakšne južnoameriške države – pa ne le te ... Pri Hrastarju so bili namreč potrebni mlade gospodinje, in to še bolj kot klobasa špile ali brezposelni podpore. Nekoč je rekla mama Liza:
»Dandanašnjim dekletom je toliko za kmečke fante kot pokojnim za davčne olajšave. Oh, Jure, najdi že nekje kakšno krilo in naj bo že kakršno koli! Lahko je tudi cigansko ali bušmansko, da bo le ženska v njem!«
O ja, lahko je takole govoriti, dokler se besede ne uresničijo in pri Hrastarju se je zgodilo prav to. Ko mu je nekega dne, sredi marca je bilo, mama spet čebljala o lepotah zakonskega stanu, ji je počasi povedal:
»Veš, mama, zdaj mi pa lahko že nehaš o tem kokodakati, kajti odločil sem se, da se zares oženim!«
»Veš, za to neumnost pa potrebuješ tudi nevesto ...«
»Saj sem si jo že priskrbel in sva že dogovorjena, da se maja poročiva in nam bo že lahko pomagala sušiti seno.«
»O hvala Bogu! Saj je bil pa tudi že skrajni čas! Kje pa je tvoja izvoljenka zagledala luč sveta – če te lahko vprašam?«
»Seveda, zakaj pa ne, saj jo bom že v nedeljo pripeljal k nam, da jo bosta videla od blizu in bo tudi ona lahko videla, kam bo pripeljala svojo kramo. In ne boj se! Ni se rodila pod šotorom in še manj v Afriki, kar doli v dolini pri Brinjarju je prvič zacvilila ... Ja, najbrž jo poznaš?!« je povedal in odšel po opravkih.
Ostala je sama in začela na glas premišljevati: »Poznam jo, poznam, to že ... Poznam to Brinjarjevo Špelo in ni ji kaj reči. Močna je in postavna, rojena za kmetico in če bi rekla, da je grda, bi se zlagala. Ha, toda nekaj je, kar mi ni všeč: otroka ima, leto dni je star, no, stara, in gotovo jo bo privlekla s seboj. Sicer tole ni ravno lepa in dostojna primerjava, toda dobili bomo kravo s teličkom, kot se reče na kmetih, in kakor koli že človek obrača ... Kaj, če bi se temu uprla? Malo bolje bi pa Jure že lahko izbral ...! Toda kje? Ah, le kaj bi o tem premišljevala, še dobro, da bo dobil vsaj tako; koliko jih je, ki so ostali sami in posestva propadajo. Ampak, kolikor se spomnim, sem pa res pred dnevi slišala, da se Špela moži; le kdo bi pomislil, da ravno z našim ... In če prav vem, naj bi bil oče tiste leto dni stare frčafele tisti dolgin, tisti Srečko iz Podhruške ali od tam nekje, kura naj ga brskne! Nak in ne! K nam že ne bo hodil gledat svojega naraščaja, tega pa že ne bom dopustila, nagnala ga bom kakor razbojnika; ne bo nam hodil mešat štren in Špeli glave!«
In je prišla nedelja, kot se to dogaja teden za tednom. Po kosilu si je Jure oblekel »ta zakmašni« suknjič, se izmuznil iz hiše ter sedel v avto.

»Zdaj se je odpeljal po tisto špelasto Špelo, da si jo bova lahko od blizu ogledala! Heh, sem prav radovedna, če bo pripeljala s seboj tudi tisto smrkavo one ...? Otroka že ima!« je povedala možu Gašperju.
»A, daj no, a res? Ja ja, no ja, bo pa ena sitnost manj, le zakaj bi bili tako natančni ...?«
»Tebi je res vseeno, pa čeprav bi jih bilo cel roj, kot je poleti muh v naši kuhinji! Jaz jo bom pa le morala varovati, kadar bo Špela na polju ali kjer koli že. Ja in če se je vrgla po tistem Srečku, kdo ve, kakšen je ...«
»Daj no, daj! Baje še vrag ni tako črn, kot ga malajo ...!«
Minila je ura in še nekaj več. Ko se je pred hišo ustavil avto, je mama Liza jadrno pritisnila nos na šipo in rekla:
»O, jejhata no, sama sta, čisto zares sta sama! Bog bodi zahvaljen, da danes še ne bomo spoznali tiste, saj ne vem, kako ji je ime! Toda, glej no, saj Špela niti ni Špela, premalo ji je podobna, ne razumem, kako to ...?«
Še bi se čudila in ugibala, pa je Jure že odprl vrata in dal prednost bodoči nevesti in ženi, da je vkorakala na prizorišče. Nekoliko je bila v zadregi ali pa se je tako le delala, ko jo je Jure hitel predstavljati svojima roditeljema:
»Vidita, pa se je le zgodilo, da sem si našel nevesto po srcu in želji in kar je še takih pritiklin! Urška ji je ime in najbrž je niti dobro ne poznata, ker je precej časa živela pri starejši sestri, ki je poročena v Mokrodolu, ter tam varovala, umivala in brisala njene otroke na obeh koncih ... Pa je menila, da če že mora to početi, potem bi raje svoje ... V maju bi se poročila, kot sem že omenil, ker se bo tedaj tudi njena sestra Špela s tistim Srečkom, no ...«
»Hardun in tristo kosmatih. Naša ta stara je pa mislila, da se boš ti!«
»Ta stara? Kdo je ta stara? Kar molči, revše staro, kaj bi žlobudralo! Deset let sem mlajša od tebe in vesel si lahko, da sem te sploh vzela! No ja, vsak se lahko zmoti ... Pozdravljena, no, Urška! Sedi, no, in tako ... Takoj bom kaj prinesla, da se bomo lažje pogovarjali!«
»Dober dan, ata in mama!« je končno prišla do besede tudi Urška. »No, prišla sva pač, se pripeljala ... Jure je rekel ...«
»Ja ja, saj vidiva, da si tukaj in vesela sva tega!«
Ko je mama Liza prišla do sape po prijetnem presenečenju, se ji je razvezal jezik, da je ropotala kakor raglja na veliki teden in tako drugim skoraj ni bilo treba odpirati ust; razen tedaj, seveda, ko so jedli.

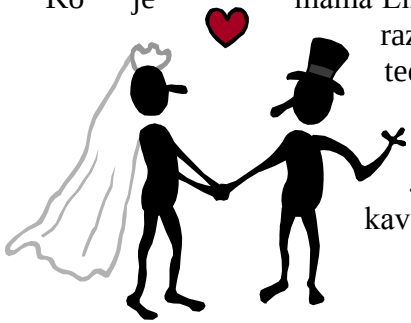

Čez leto in dan pa je Liza že varovala malega Jurčka, da je Urška lahko sušila seno in kuhala kavo staremu Gašperju.

Ivan Malavašič

KMETOVA LJUBEZEN DO ZEMLJE

Se mrak je že spustil,
hrup je zemljo zapustil.
Počivat hiti vse, le kmet
premišljuje:
»Bo zemlja rodila?«
Bo toča pobila?
Bo seme vzkalilo, da sad bo rodilo,
otroke, zemljo nahranilo?«
Nihče bolj ne ljubi te zemlje
slovenske
kot kmeta srce.
Nihče ne pozna bolj njene teže,
lahkote
kot kmeta roke,
ki vsak dan jo božajo kot mamine
roke otroške glave.
Neguje jo nežno in zemlja to ve,
da božajo jo zgarane roke.
Zato sad bo rodila,
da bo kmetu obraz razjasnila.
To zemljo napojil si s potom
svojega čela,
s solzami iz duše, ki so privrele iz
oči,
ko toča neusmiljena je bila po nji.
In poslušala je tvoje hlipanje v noči,
ko z zgarano roko pobiral si klasje,
ki ga nevihta je zbila,
vso zemljo ranila.
In zemlja je slišala smeh tvoj
prešerni,
ko si srečen jo gledal, ko sad je
rodila
in tvoje otroke hranila.
Gledala je obraz tvoj presrečni,
ko si čez polja stopal domov
in pridelek spravljal pod krov.
Ljubiš to zemljo, v kateri ležijo
dedi, pradedi, očetje slovenski
in matere dobre, ki so slovenske
pesmi si pele.
Veš, da enkrat tudi tebe ne bo,
da v grob polože te,
v to zemljo predrago,
ki ljubiš jo bolj kot vse druge
zaklade.
Takrat jo pobožaš čisto mehko,
z njo se domeniš, da lahka ti bo.
da bo ljubkovala tvoje telo,
kot ti ljubkoval vse življenje si njo.
In v grudi te njene takrat polože,
v njenem naročju te spati puste.
Ti se nikoli ne ločiš od nje!

(Vsem kmetom, ki z ljubeznijo obdelujejo zemljo.)

Tadeja

BILO NAM JE PRIJETNO

Dom Marije in Marte Logatec je v izteku meseca maja v večnamenski dvorani organiziral prijetno kulturno prireditev, ki je bila namenjena predvsem oskrbovancem Doma.

Ponovno smo se (ob bučnem aplavzu) prepričali, da so lahko prireditve, ki ne zahtevajo veliko vlaganj, lahko pravi balzam za dušo tistim, ki pravzaprav živimo tudi od spominov.

Lahko rečem, da so v tej prekratki urici, ki so nam jo pripravili člani folklorne skupine Kulturno-turističnega društva iz Hotedršice in glasbena skupina Coklarji iz Borovnice, s svojim programom dosegli, da smo se mnogi v mislih preselili v leta mladosti. Kako dolgo obiskovalci že niso slišali tiste polke, ko se je med plesom »z nogo udarilo ob tla«? Pa ples, znan kot »povštar tanc«? Užitek je bilo gledati tudi ples iz prekmurske in belokranjske regije.

Glasbena skupina Coklarji pa je s svojimi etnološkimi glasbili in petjem dokazala, da zna ohranjati kulturno dediščino. Tudi vesel vrisk, čeprav iz ženskih ust, je sodil v dopolnitev nastopa prijetne skupine Coklarjev.

Vsekakor velja pohvala organizatorju, vendar naj bo to tudi spodbuda, da bi podobne prireditve še kdaj pripravili, saj so bili sproščeni in zadovoljni obrazi tudi za izvajalce odkritosrčno priznanje.

Morda bi bilo dobro v prihodnje zaradi dobre obveščenosti izpostaviti nekaj več obvestil o dogajanju. Vsi mimoidoči se namreč ne ustavijo pred oglasno desko, da bi prebrali, kaj se bo dogajalo.

Udeleženka prireditve

ČIKLMANOV FRONC, BRAT STANISLAV V STIČNI

Marsikaj zanimivega se dogaja v tem našem Domu. Dogodki se vrstijo drug za drugim. Prihajajo novi varovanci, nekateri umirajo, drugi gredo na zdravljenje, se z zdravljenja vračajo, proslavljamo obletnice rojstev, obiskovanje sorodnikov in znancev; ta in ona prireditev …

V enem izmed prejšnjih glasil smo pisali o tem, kako je sicer nepokretni Fronc (redovno ime Stanislav), redovni brat trapist, s pomočjo osebja Doma Marije in Marte, obiskal svoj rodni kraj pri Gorjah na Gorenjskem. Veliko veselje za Fronca in njegove domače. Veselje in dragocena izkušnja pa tudi za nas, ki smo ga spremljali. Kako malo je običajno potrebno, da ljudi razveselimo. Kako blagodejno lahko tak dogodek vpliva na razpoloženje varovanca, je bilo videti po Froncovem obnašanju še mnogo dni po obisku.

Je pa Fronc v svoji nemoči in skromnosti že takrat prosil, da bi rad šel obiskat samostan Stično. Tam živijo njegovi duhovni sobratje cistercijani, pri katerih je preživel nekaj časa svojega zdravljenja, ko je prišel iz Izraela. Potem pa se je naselil v našem Domu. Obljubljeno mu je bilo, da bomo njegovo željo uresničili po veliki noči. Priložnost se je pokazala šele te dni. Fronca sta namreč obiskala dva redovna brata iz samostana trapistov Latrun v Izraelu, kjer je Fronc prebil več kot štirideset let svojega življenja. Ker sta izrazila željo, da bi tudi onadva rada videla samostan, smo se odločili, od danes na jutri, pripraviti odhod. Vsekakor se je treba za vse zahvaliti predvsem socialni delavki Mateji in lastniku kombija, Damjanu iz Gornjega Logatca, ki je bil pripravljen iti na pot s Froncem in njegovim spremstvom. In ne samo to! Nesebično je pomagal pri vseh težkih opravilih, predvsem pri transportiranju Fronca na vozičku v vozilo in iz vozila.

Lahko si samo mislite, kakšno veselje je bilo v samostanu, ko je brate obiskal njihov prijatelj, naš Fronc. Veliko se jih je zbralo, tudi sedanji prior, gospod Janez Novak. Vse pa je počastil s svojo prisotnostjo tudi prejšnji prior, dr. Anton Nadrah.

Skupaj smo ob kavici, kolačih in prijetnem kramljanju preživeli skoraj eno uro. Seveda ni manjkalo obveznega skupnega fotografiranja, katerega se je še posebno veselil naš brat Fronc. Zaradi kosila in Froncove zdravstvene terapije

smo se morali počasi vrniti. Fronc je bil sicer vidno utrujen, vendar pa tudi ni skrival zadovoljstva, da mu je Gospod pripravil tako lep dan. Vidno sta bila zadovoljna tudi brata trapista iz Latruna. V Stični smo se od njiju poslovili. Kot gosta sta ostala na kosilu, nato pa sta se z avtom odpeljala na Dunaj in nato v Izrael.

Drago Žumer

STARANJE

Vem, prišla bo jesen
in tudi jaz bom starka.
(Morda pa me smrt vzame že prej.)
O, da bi znala zoreti kot listje na drevju
in se ne bi prestrašila barv jeseni.
O, da bi znala pustiti, da mi lasje osivijo,
saj se za babice to spodobi.
Da se ne bi sramovala gubic obraza,
na katerem bo življenje zapisalo mojo lastno zgodbo.
O, da bi se znala pogledati v ogledalu
in čutiti hvaležnost za vse darovano.
Bog, daj, da bi v meni ostalo nekaj otroka
in malo šale, da bo življenje imelo prizvok smeha.

In da bi v grenkih trenutkih znala pojesti žlico medu
in reči, da je življenje kot skleda, polna meda.

Tadeja

AKTIVNOSTI V JUNIJU

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- BETANIJA: sreda ob 15. uri v jedilnici Doma Marte
- EMAVS: sreda ob 15. uri v delovni terapiji Doma Marte
- MARIJA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
- MARTA: torek ob 15. uri v II. nadstropju Doma Marije

PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 7. uri: telovadba v Domu Marije;
TOREK ob 16. uri: druženje s skupino Nazaret;
TOREK, 5. 6. 2012, ob 14. uri: športne igre zaposlenih v kat. domovih;
SREDA, 6. 6. 2012, ob 9.30 uri: izlet na Zaplano;
SREDA, 13. 6. 2012, ob 9. uri: košarka z otroki;
ČETRTEK, 14. 6. 2012, ob 9. uri: igra na ponjavi;
NEDELJA, 17. 6. 2012, ob 15. uri: FARNI DAN na trgu pred cerkvijo;
TOREK, 19. 6. 2012, ob 10. uri; peka palačink;
SREDA, 20. 6. 2012, ob 10. uri: obisk otrok iz vrtca;
TOREK, 26. 6. 2012, ob 10. uri: balinanje (ob lepem vremenu);
SREDA, 27. 6. 2012, ob 9. uri: bralna urica s knjižničarko;
PETEK, 29. 6. 2012, ob 14. uri: praznovanje roj. d. stanovalcev;
PETEK, 29. 6. 2012, ob 15. uri: zaključek skupin;
PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;
NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v župnijski cerkvi.

Meni pa je dobro,
da sem blizu Tebe, moj Bog.
Ps 73,28

JANEZ GANTAR

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

Pri tej vaji morate ugotoviti število črk v določeni besedi, ne da bi jo napisali na list in v mislih preštejete črke. Primer: **beseda »AVTO«** - predstavljajte si to besedo in pri sebi preštejte črke, ki jo tvorijo. Beseda avto **sestoji iz 4 črk**.

= 4 črke	= ? črk	= ? črk	= ? črk
= ? črk	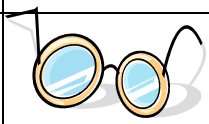 = ? črk	črk	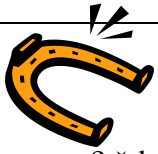 = ? črk
= ? črk	= ? črk	= ? črk	= ? črk

SMEJALNICA

IZPIT PRED NOVO MAŠO

- Dva bogoslovca delata izpit pred novo mašo. Ko je bil na vrsti prvi, je drugi prisluškoval, misleč, da bodo vprašanja enaka.

Vprašanje: *Kaj bi naredili, če bi vam po povzdigovanju padla muha v kelih?* Bogoslovec odgovarja: Vzel bi muho iz keliha, jo posrkal in jo nato na sveči zažgal. *Dobro*, ga pohvali voditelj, *dober duhovnik boš*. Upam, da z vašo pomočjo to tudi postanem.
Odgovarja drugi, prisluškovalec: *Kaj bi naredili, če bi vam po povzdigovanju padel vol v kelih?* Vzel bi ga ven, ga malo z ustnicami posrkal in ga na sveči zažgal. *Slab duhovnik boš in največji norec in bedak!* Upam, da z vašo pomočjo to tudi postanem.

- Sorodnik v Ameriki je bolan. Sin pokliče domov: *Oče je pri koncu, bodite pripravljeni na vse*. Brat na domu pa pravi: Na vse ne, pač pa samo na tretjino.

- Mož kliče ženo: Iz elektro urada so poslali opomin in dodali: Ta je zadnji. Žena pa pravi: Bogu hvala, sedaj bodo dali mir.

Zapisala Frančiška Jakša

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.